

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. VI. Sacrificium nullo modo potest offerri pro Damnatis. Ritè offertur
pro animabus in Purgatorio existentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

ctis, nisi in quantum aliquo modo offertur pro nobis, ex quorum actibus honor aliquis aut accidentalis gloria in Sanctis redundat.

72. quidni etiam dicitur potest peti?
Verumenimvero si Sancti ipsi directe orant pro gloria corporum suorum, ut videtur Suarez admittere lib. 1. de Oratione in communi cap. 11. n. 11. quidni etiam & nos possumus orare? An forte illa gloria habet in Beatis suam certam legem, stabilem & independentem ab orationibus nostris; dependentem autem ab orationibus propriis? Gratis asseritur illa differentia.

Præterea eodem libro cap. 14. nu. 6. considerat Suarius quamdam differentiam inter extrinsecam gloriam Dei ex una parte, & Sanctorum ex altera; quia, inquit, Deo ex gloria extrinseca nihil intrinsecum accrescit, neque utilitas aliqua, nec commoditas, aut voluptas, sed sola extrinseca denominatio. At vero Sanctis, etiam Christi humanitati, ex gloria seu claritate extrinseca, semper nascitur aliqua intrinseca perfectio, saltem actuale gaudium accidentale.

Unde fit ut tota utilitas vel commoditas illius extrinsecæ gloriæ Dei, sit propria illorum hominum vel Angelorum, qui ipsum glorificant, ac propterea quando petimus, ut glorificetur Deus, proprie dicimur orare propter Deum, quia illa petitio tendit in ipsum ut in finem, vel ad summum ut in obiectum illius gloriæ, non tamen dici potest cum proprietate nos orare pro Deo; quia proprie dicimur orare pro aliquo, quando per orationem illius commodum vel utilitatem querimus.

73. Non potest proprie dici nos orare pro Deo.
secus pro sanctis.
Respectu vero Sanctorum non habet absurditatem illa locutio; quia ex illa gloria aliquid commodi in illos redundat. Præsertim quia non tantum gloriam extrinsecam, sed etiam aliqua gaudia accidentalia per peculiare revelationes possumus illis postulare. Hæc Suarius. Ergo secundum ipsum proprie possumus orare pro Sanctis: ergo etiam proprie sacrificare.

Interim bene monet hanc locutionem non esse extendendam, nec facile apud vulgus promulgandam: nam nos indigemus suffragiis Sanctorum; illi vero non indigent nostris (ut superius audivimus ex Innocentio III. cap. Cum Marthe de Celebr. Missarum) nempe ad impetrandum eis liberationem à malis, vel alia bona, præter honorem & gloriam accidentalem.

Atque hæc dicta sint de illis, quos certo scimus esse Beatos, inter quos computantur pueri baptizati defuncti ante usum rationis; unde non potest sine peccato huiusmodi pueris Missa applicari, nec est oratio posita ab Ecclesia pro illis dicenda; sed debet dici Missa in gratiarum actionem, & in honorem eorum, & fructus principalis Missæ applicandus est animabus Purgatorii in communi, vel alicui

in particulari, aut certe fidelibus vivis, alioquin thesauro Ecclesiæ adijungitur.

Ratio est manifesta; quia vel verè baptizati sunt, & sic nemo Catholicè potest dubitare de eorum beatitudine, tamen propter aliquam incertitudinem Baptismi, & alias rationes publicè non conantur tamquam Sancti: vel Baptismus fuit invalidus, defectu fortè intentionis Ministri, aut debita materiæ vel formæ, & tunc eadem istorum puerorum est ratio, quæ damnatorum, de quibus nunc disputo, & dico:

CONCLUSIO VI.

Sacrificium nullo modo potest offerri pro Damnatis. Ritè offertur pro animabus in Purgatorio existentibus.

Ad quid enim offerretur pro damnatis, cum in inferno nulla sit redemptio, nulla satisfactio, nulla propitiatio? Et egrediente (inquit Dominus Ihsaia ultimo versu ultimo) & videbunt cadavera virorum, qui prævaricati sunt in me: vermis eorum non morietur, & ignis eorum non exstinguetur. Matth. 23. v. 41. Tunc dicit & his, qui à sinistris erunt: discite à me maledicti in ignem æternum, qui parati estis Diabolo & Angelis eius. Omitto innumeras alias Scripturas, quæ concorditer docent supplicium omnium damnatorum fore perpetuum.

Quam proinde veritatem definivit Concilium Lateranense, ut refertur in cap. Firmius de summa Trinitate his verbis. Ascendit Christus pariter in utroque (animâ, & corpore) reatus in sine facit, iudicaturus vivos & mortuos, & reddaturus singulis secundum opera sua, tam reprobis, quam electis, qui omnes cum suis propriis resurgens corporibus, quæ nunc gestant, ut recipiant secundum opera sua, sive bona fuerint sive mala: illi cum Diabolo pœnam perpetuam, & ipsi cum Christo gloriam sempiternam.

Eamque supponit Concilium Tridentinum sess. 6. cap. 14. dum ait: pœnam æternam mortali debitam remitti in justificatione ibi: Non quidem pro pœna æterna, quæ vel Sacramento, vel Sacramento voto una cum culpa remittitur. Ibidem can. 30. Si quis post acceptam iustificationis gratiam, alicui peccatori penitenti ita culpam remitti & reatum æternæ pœnæ deleri dixerit, ut nullus remaneat reatus pœnæ temporalis &c. anathema sit.

Contrarium errorem docuit Origines, ut testatur Divus Augustinus lib. de Hæresibus cap. 43. dicens: Sunt & alia Origines dogmata, quæ Catholica Ecclesia omnino non recepit, in quibus nec ipsum falsò arguit, nec potest ab eius defensoribus excusari, maxime de purgatione & liberatione.

Sect. 3. De his pro quib. hoc Sacrif. off. pot. Concl. 6. 431

nione, ac rursus post longum tempus ad eadem mala revolutione rationabilis universae creaturae. Quis enim Catholicus Christianus, vel doctus vel indoctus non vehementer exhorreat, eam, quam dicit purgationem malorum, id est, etiam eos, qui hanc vitam in flagitiis & facinoribus, & sacrilegiis, atque impietatibus quamlibet maximis finierunt: ipsum etiam postremò Diabolum, atque Angelos eius; quamvis post longissima tempora purgatos atque liberatos, regno Dei luci, restitui, & rursus post longissima tempora omnes, qui liberati sunt, ad haec mala de novo relabi, & reverti, & has vices alternantes beatitudinum, & miseriarum rationalis creaturae semper fuisse, semper fore? De qua vanissima impietate adversus Philosophos, à quibus ista dicitur Origenes, in libro de Civitate Dei diligentissime disputavi. Haec enim Augustinus, qui unus pro mille nobis semper erit. Vide ipsum lib. 21. de Civitate à cap. 17. usque ad finem.

77. Et quidem cap. 17. refert opinionem dicentium, quòd omnes omnino homines mali, post poenas aliquamdiu perpessus, forent salvandi. Cap. 18. refert aliquos sensisse, quòd in die iudicii omnes homines forent salvandi intercessione Sanctorum. Cap. 19. ait aliquos spem liberationis solùm tribuisse iis, qui baptizati erant tam Haereticis, quam Catholicis. Cap. 20. ponit opinionem asserentium, omnes illos tandem esse salvandos, qui in Ecclesia Catholica baptizati sunt, etsi post prolabantur in haeresim vel idololatriam. Cap. 21. refert aliquos sensisse, omnes eos esse salvandos, qui in Ecclesia Catholica permanerint, quomolibet vitam egerint. Cap. 22. exprimit opinionem dicentium, illos solos esse damnandos, qui pro peccatis suis eleemosynas facere negligunt, illos autem, qui eas fecerint, quantumlibet in peccatis suis perseveraverint, tandem esse salvandos. Contra has omnes haereses disputat à Cap. 23. usque ad finem libri.

78. Nobis sufficiat Scriptura Sacra Matth. 25. supra allegata, & alia Apoc. 20. v. 9. & 10. Et descendit ignis à Deo de caelo & devoravit eos: & Diabolus, qui seducebat eos, missus est in stagnum ignis, & sulphuris, ubi & bestia & pseudopropheta cruciabantur die & nocte in saecula saeculorum.

Quem locum exponens Divus Augustinus supra cap. 23. inquit: Quod ibi (Matth. 25.) dictum est aeternum, hic dictum est in saecula saeculorum. Quibus verbis nihil Scriptura divina significare consuevit, nisi quòd finem non habet temporis.

79. Interim non desunt Catholici, qui contendunt quosdam damnatos per extraordinariam Dei misericordiam ab inferno liberari, eos videlicet, qui in peccato mortali defuncti, & proinde jam damnati, postea à mortuis miraculosè suscitati sunt, & salvati.

Pro exemplo autem adducunt, quod Sanctus Gregorius lib. 5. Dialog. capite ultimo scribit, quemdam à Sancto Severo Presbytero suscitatum, qui jam à valde tetris hominibus,

ut inquit, & ignem spirantibus (id est, à Dæmonibus) ducebatur. Sic etiam filius Sempronii Praefecti, qui Sanctam Agnetem violare tentarat, illiusque orationibus fuit suscitatus (ut Sanctus Maximus narrat Serm. 2. de Sancta Agnete) procul dubio fuerat in inferno.

allegantes quosdam exempla relata à Gregorio

Accedat historia de salvatione Traiani Imperatoris per preces Sancti Gregorii: sed eam ut falsissimam hodie omnes Docti respuunt, & inter ceteros Baronius agens de Sancto Gregorio in suis Annalibus.

Damascens no.

Adduci etiam posset exemplum Falconillae ethnicae faminae, quae apud Damascenum (ubi etiam invenitur historia Traiani) dicitur per Sanctam Teclam virginem ab inferno esse liberatam: quamquam & hoc exemplum modò à plerisque rejiciatur.

Refert quoque Augustinus lib. 3. de Origine animae cap. 9. Sanctam Perpetuam fratri suo Dinocrati, in infidelitate mortuo, impetrasse salutem. Refert, inquam, equidem non agnoscens veritatem historiae; sed magis fidem ejus elevans, dum ad argumentum de eo sibi ab Adversario objectum respondet: Dinocrates (inquit) septennis puer, in quibus annis pueri cum baptizantur, iam symbolum reddunt, & pro se ipsi ad interrogata respondent, cur non tibi visus fuerit baptizatus, potuisse ab impio Patre ad Gentilium sacrilegia revocari, & ob hoc fuisse in poenis, de quibus, sorore orante, liberatus est, nescio. Neque enim & ipsum vel nunquam fuisse Christianum, vel Catechumenum defunctum fuisse legisti: quamquam ipsa lectio (totius historiae) non sit in eo canone Scripturarum, unde in huiusmodi quaestionibus testimonia proferenda sunt.

80. & Augusti no.

Quid vobis videtur? Nonne eisdem verbis, & meritò, responderi posset ad ceteras historias? Ipsa lectio non est in eo canone Scripturarum, unde in huiusmodi quaestionibus testimonia proferenda sunt.

Caramuel Theologiae fundamentalis (primae editionis) n. 1619. postquam retulisset duo exempla, quibus Diana nititur probare, Horas canonicas privatim esse legendas statis temporibus per diem; sic inquit: Multa occurrunt, quae respondere possem, sed antequam meum sensum exprimam, licebit mihi recensere quae Salmanticae audivimus à viro doctissimo & gravi, cujus nomen proferre videbitur supervacaneum, cum Salmanticenses hanc expressione non indigeant, nec illa ceteris prodesse possit.

81. Discursus Caramuelis de veritate exemplorum.

Iustus fuerat quadragesimalibus Dominicis post prandium juxta piam loci consuetudinem bina exempla, alterum ad commendationem virtutis, alterum ad vitii oppositi execrationem declamare. Fortè erat in altiore dignitate, quàm illi, qui annis elapsis proposuerant exempla. Quid scio? Ipse autem aut ex impatientia, aut ex sinceritate in Quinquagesima

ante

ante initium concionis sic dixit: In nostro templo diebus Dominus concionabitur talis: feria 4. & 6. talis. & talis. Et Ego hora 2. post meridiem illa mendacio, que vocamus exempla. Dignetur univrsi confluere, sum enim inventurus & declamaturus pulcherrima.

Risu leporem celebravimus, censuimusque excessisse quoad modum, non tamen quoad substantiam omnino. Multa enim interdum leguntur omnino impossibilia, & cætera tantam habent auctoritatem, quantam sunt ab Auctoribus suis nactæ, qui nunquam, aut raro dicunt: Ego vidi; sed à Monial, à Clerico, aut à Sacrista audivi; & bene scimus quanta fides aucto testimonio debeat.

Legatur Surius, legatur Cæsarius, alique, & notetur multas revelationes contradicorias circumferri (Sancta Brigitta dicitur didicisse à Deo Virginem esse sine culpa conceptam, Sanctamque Catharinam Senensem assertionem contrariam) cum tamen certum sit à Deo non posse asserta contraria revelari.

Hinc patere videtur, non debere Theologiam Christianam resolutiones suas mutare aut alterare ob privatas, incertasque revelationes; sed istas potius fore ad resolutiones Theologicas, ut ad lydium lapidem examinandas. Hucusque Caramuel.

82. Quidquid ergo sit de historia Traiani, & aliis supra commemoratis, licet hæc sententia non videatur esse hæretica, tamen vix dubito, quin erronea sit, nisi commode explicetur. & aperit ei contradicit Divus Augustinus supra cap. ultimo, ibi: Verum ista liberatio, quæ sit (post hanc vitam) sive suis quibusque orationibus. sive intercedentibus Sanctis, id agit ut in ignem quisque non mittatur æternum: non ut cum fuerit missus, post quantumcumque tempus inde eruat.

Alioquin nemo damnatorum planè certus erit de æternitate suæ damnationis, & proinde nemo verè erit damnatus, cum præcipua damnatorum pœna sit ipsa certitudo æternæ damnationis.

83. Nec dixeris, eos, qui post liberati sunt, scivisse se esse liberandos, alios autem scire se non esse liberandos; nam inde consequens foret, eos, qui de post liberati fuerunt, non verè fuisse in inferno, sed magis in Purgatorio; quoniam Purgatorium in hoc essentialiter differt ab inferno, quod illic sit certa spes liberationis, hic certa desperatio.

Nec dicat rursus quis, eos qui postea liberati sunt fuisse dubios de sua liberatione, quippe eo ipso, quo vidissent se non esse certos de æterna damnatione, scivissent se non esse verè damnatos, cum alios omnes damnatos viderent de æternitate suæ damnationis certos, ideoque immenso odio Dei flagrantes.

84. Quid igitur ad historias in contrarium adductas? Dico tales resuscitandos nondum pœnis inferni fuisse addictos, Deo eorum ju-

dicium per extraordinariam providentiam differente; eosque solum per imaginem quamdam, & non per veritatem cœpisse sentire statum & pœnas vitæ futuræ. Et quamvis erroneum non sit eos sensitse ignem infernalem ad eum modum quo ii, qui in Purgatorio sunt, eum sentiunt; tamen hoc nullatenus est credibile, sed planè putandum est, eorum animas in corpore, esse sine unione, vel juxta illud fuisse conservatas. Nec credo illas animas habuisse ullam intellectionem verè spiritualementem, qualem habent aliæ animæ, quæ jam à corpore omnino recesserunt.

Idemque judico de animabus, quæ narrantur in statu bono hinc discessisse, & revocate dicuntur ad vitam, cum jam inciperent frui felicitate vitæ futuræ, scilicet eas reverè non fuisse fruitas Deo, sed solum fuisse, vel potius visas sibi fuisse in loco aliquo amœno. Si dicitur: ceciderit lignum (inquit Ecclesiastes cap. 11. v. 3.) ad austrum, aut ad aquilonem, in quocumque loco ceciderit, ibi erit, id est; manebit.

Sed fortè dicit aliquis: estò nemo possit sperare remissionem æterni supplicii; adeoque pro illa orare, aut Sacrificium offerre, quod speret, & per consequens oret, aut sacrificet pro remissione pœnæ temporalis, quæ debetur peccato veniali etiam in inferno?

Siquidem pœnam debitam veniali finientiam in inferno docet Scotus 4. dist. 21. q. 1. n. 6. ibi: Dico ergo quod peccato veniali sine penitendo, sive in inferno, sive alibi, non debetur nisi pœna temporalis, nec per se, nec per accidens: quia secundum se est talis offensa, quæ secundum se puniatur per temporalem satisfactionem.

Nec est inconveniens pœnam à beatam veniali habere terminum in inferno: quia & verè penitentis primò, & partem penitentia impoita explens, & ante totam expletam recidivans in mortale, & in illo mortali decidens pro parte penitentia residua explenda solet pœnam in inferno; sed non nisi temporalem, quia ex quo in remissione peccatorum primi commutabatur debitum pœnæ æternæ in debitum pœnæ temporalis, nunquam iste debitor pro illis nisi pœna temporalis, & per consequens pœna totali solvata, erit liber ab istis. Ita subtiliter, ut solet, Doctor Subtilis.

Et vellem videre, qui contrarium convinceret, etiam ex illis Auctoribus, qui hanc opinionem vocant omnino falsam. Sed de illa non est propositi nostri hic disputare.

Suppono autem esse veram, & nihilominus Respondeo pro remissione illius pœnæ temporalis nullatenus esse orandum aut sacrificandum. Ratio; quia damnati sunt indigni omni beneficio gratiæ aut remissionis: in inferno enim nulla est redemptio, sed judicium sine misericordia illi, qui non fecit misericordiam.

Quod Christus, loquens in parabolis, expressit Matth. 5. v. 25. & 26. his verbis: Estote vobis inquit

cujus iudicio non est Theologia revelationibus, sed illæ huic sunt accommodanda.

82. Sententia prius allegata censetur erronea.

nisi commode explicetur.

83. Obiectio.

Solutio.

Alia obiectio.

Solutio.

84. Respondetur ad historias.

Matth. 5. consentiens adversario tuo citò dum es in via cum eo : ne forte tradat te adversarius iudici, & iudex tradat te ministro, & in carcerem mittaris. Amen dico tibi, non exies inde donec reddas novissimum quadrantem. Similiter Matth. 18. v. 34. dicens : Et iratus Dominus eius tradidit eum tortoribus quoadusque redderet universum debitum. Sequitur v. 35. Sic & Pater meus celestis faciet vobis, si non remiseritis unusquisque fratri suo de cordibus vestris.

ergo nullus est locus gratiæ pro damnatis, sed in propria persona & in eo loco, & per illa instrumenta solvere debent omnes pœnas, tam pro peccatis mortalibus, quam venialibus. Et quoniam pœna peccati mortalis aeterna, ideo in aeternum non est solvenda : quia verò pœna peccati venialis temporalis, ut docet Scotus supra, ideo in tempore solvitur.

Sanè haud inconveniens est, quòd quantum ad aliquid accidentale pœnæ inferni minuatur usque in diem iudicii, sicuti accidentalis gloria Sanctorum augetur. Attamen diverso modo ; nam quòd gloria Sanctorum augetur nostris orationibus & Sacrificiis, opus est divinæ misericordiæ & liberalitatis ; quòd verò pœnæ inferni minuatur, postulat rigor iustitiæ : qui enim solvit quod debet, quid amplius iustè ab eo potest exigì ?

Fateor, potuisset Deus majorem pœnam infligere pro peccatis venialibus, quàm de facto infligit, ut proinde interveniat aliqua gratia ex meritis Christi in taxatione pœnæ ; verumtamen in solutione pœnæ taxatæ nulla redemptio, nulla remissio, nulla misericordia vel liberalitas ; sed traditur damnatus tortoribus quoadusque reddat universum debitum. Frustranea ergo est oratio, supervacaneum Sacrificium.

Si autem à me queritur, quomodo ergo oret Ecclesia in Missis defunctorum dicens : Domine Iesu Christe Rex gloria, libera animas omnium fidelium defunctorum de pœnis inferni, & de profundo lacu ; libera eas de ore leonis, ne absorbeat eas tartarus, ne cadant in obscurum &c.

Responderi potest primò, quòd Ecclesia oret pro animabus omnium fidelium defunctorum tamquam defunctorum, ut liberentur à Purgatorio, quod vocat nomine tartari, &c, oris leonis, profundis lacus, penarum inferni, & obscuri lacus : sicuti Christus dicitur descendisse ad inferos, & ab inferis liberaffe & eduxisse animas Sanctorum Patrum ; cùm tamen illi non essent in inferno damnatorum, sed in loco etiam minus profundo (uti multi docent) quàm illi, qui adhuc pœnas Purgatorii luebant.

Petit ergo Ecclesia ut animæ fidelium defunctorum liberentur ab eo carcere, ne absorbeat eas tartarus, & ne cadant in obscurum tenebrarum, id est, ne post oblationem huius Sacrificii detineantur in illis locis tenebrosis.

Similiter explio quod dicitur in alia oratione : Quia in te speravit, & credidit, non pœnas inferni sustineat, sed gaudia aeterna possideat, id est, non pœnas Purgatorii sustineat, quæ dicuntur inferni ; tum quia ejusdem speciei cum pœnis inferni ; tum quia in aeternum duratura, id est, usque ad diem iudicii : quemadmodum Christus dicitur Sacerdos in aeternum, sumptâ aeternitate pro duratione usque ad diem iudicii, juxta illud Apostoli 1. Cor. 11. v. 26. Quotiescumque manducabitis panem hunc, & calicem bibetis, mortem Domini annuntiabitis donec veniat, id est, usque ad diem iudicii.

Alii sic explicant, ut Ecclesia oret Deum educere animas à Purgatorio, & ad caelum transferre, ut in die universalis iudicii evadant sententiam divinæ ultionis, & pœnæ aeternæ à damnatis sustinendæ, gaudiaque aeterna cum Beatis possideant. Unde ista oratio Ecclesiæ : Absolve quesumus Domine animas famulorum, famularumq, tuarum, & omnium fidelium defunctorum ab omni vinculo delictorum, ut in resurrectionis gloria inter sanctos & electos tuos resuscitati respiciant.

Atque hæc erit secunda responsio ad verba Offerentis : Domine Iesu Christe &c. intelligendo infernum damnatorum, videlicet illam orationem deservire ad tempus universalis iudicii.

Tertiò responderi posset ; Ecclesiam considerare animas quasi egredientes de corpore, & quæ necdum sententiam mansionis suæ, aut loci, ad quem ire debent, acceperint ; sic autem eas considerando, precatur ut liberentur de pœnis inferni damnatorum, ut liberentur de ore leonis, id est, ne tradantur ministris iustitiæ & vindictæ divinæ, deducendæ ad locum penarum, sed absque eo, quòd in tenebrosis & pœnalibus Purgatorii locis patiantur diuturniorem remoram, Signifer Sanctus Michael representet eas in lucem sanctorum.

Easdem quoque preces in Anniversariis defunctorum repetit sub simili consideratione ; sicuti tempore Adventus preces fundit, quasi Christus in carne venturus expectetur : Emitte, inquit, Agnum Domine dominatorem terra. Veni Domine noli tardere &c. quæ sunt petitiones, si verba spectes ; sed Ecclesia representat pristinum statum, eisque sola approbatio, commemoratio, congratulatio, & expressio gaudii, eò quòd ita factum fuerit, & pius quidam affectus erga talem rem.

Sic ergo pro animabus Purgatorii non petitur propriè quòd liberentur ab inferno damnatorum, certum enim est illas esse liberas ; sed commemoratur, piè creditur, appetitur & recognoscitur illa liberatio tamquam effectus redemptionis Christi : & tales voces in hunc sensum dictæ piæ sunt & satisfactoriæ & suffragia quadam pro animabus.

89. Quæ ratio ne pœnæ Purgatorii dicantur pœnæ inferni.

90. Secundâ explicatio.

91. Tertiâ explicatio.

92. Quarta explicatio.

ad hocque nullus locus gratiæ pro damnatis ;

87. quomodo de rigore iustitiæ solvatur pœna temporalis ;

et modo tartari ;

88. Quomodo intelligendum Offerentis Missæ defunctorum. Prima explicatio.

89. Quomodo intelligendum Offerentis Missæ defunctorum. Prima explicatio.

Nullo autem modo orat Ecclesia, ut postquam jam defuncti sunt, non mittantur in infernum damnatorum; quia essent preces inutilis, imò perverse, si intenderet aliquos per has liberare, aut damnationem impedire, nisi quis ex speciali Dei instinctu oraret pro suspensione sententiæ & revocatione ad vitam.

93. **Objectio.** Dices: ergo simili modo possum orare pro Beatis ut liberentur de pœnis inferni, scilicet in die iudicii, vel commemorando seu representando diem exitus eorum, & agendo gratias Deo pro tanto beneficio ipsis collato.

Solutio. Respondeo; quod attinet ad gratiarum actionem, indubie licita est, ut patet ex dictis Conclusionibus præcedenti: at verò ut liberentur de pœnis inferni non oramus, quia certò nobis constat ipsos esse liberatos.

Instantia. Sed contrà; animæ Purgatorii non minùs certè sunt de sua liberatione ab inferno, quàm animæ beatæ, & tamen Ecclesia orat pro illis, quas certò constat esse in purgatorio.

Solutio. Respondeo, potiùs commemorare harum liberationem, quàm illarum; quia animæ Purgatorii adhuc indigent nostris precibus, ut *Sigmifer sanctus Michael representet eas in lucem sanctam*, id est, ut obtineant remissionem pœnæ temporalis, ad quam non parum conducit illa commemoratio.

94. **Alitè offeratur Sacrificium pro animabus Purgatorii.** Ex dictis constat, ritè offerri Sacrificium pro animabus existentibus in Purgatorio. Est què de fide novissimè definitum à Concilio Tridentino sess. 22. cap. 2. ibi: *Quare non solum pro fidelium vivorum peccatis, pœnis, satisfactionibus & aliis necessitatibus; sed & pro defunctis in Christo nondum ad plenam purgatis, ritè, iuxta Apostolorum traditionem, offeruntur.* Quæ traditio manifestè patet ex continuo usu Ecclesiæ ab ipsis temporibus Apostolorum, cujus testes sunt antiquissima Lyturgiæ, & passim Sancti Patres. Sed de hac controversia cum Hæreticis latius tractatur in materia de Purgatorio, ad quam Lectorem meum remitto.

Est definitum à Concilio Tridentino.

Impresentiarum sufficiat hanc esse commu-

nem doctrinam Catholicorum nullo excepto. Ratio autem à priori, voluntas Christi. Congruentia; quia illæ animæ adhuc sunt in pœnis, quæ per oblationem hujus Sacrificii remitti possunt & de factò remittuntur æquè, imò magis, quàm per alia quæcumque suffragia fidelium, ut docet Conc. Tridentinum sess. 25. in principio sui decreti de Purgatorio hisce verbis: *Cum Catholica Ecclesia Spiritu Sancto edocta, & sacris literis & antiquâ Patrum traditione, in sacris Conciliis, & novissimè in hac œcumenica Synodo docuerit Purgatorium esse, animasq; ibi detentas, fidelium suffragiis, potissimum verò acceptabili altaris Sacrificio iuvari, præcipit Sancta Synodus &c.*

Finio verbis Divi Augustini Enchir. c. 103. *Neque negandum est defunctorum animas potius suorum viventium relevari, cum pro illis Sacrificium Mediatoris offerunt, vel elemosynæ in Ecclesia sunt. Sed eis hæc profunt, qui cum viverent, ut hæc sibi postea prodesse possent meruerunt. Est enim quidam vivendi modus nec tam bonus, ut non requiratur post mortem, nec tam malus, ut ei non proficiat post mortem. Est verò talis in bono, ut ista meretur, & est rursus talis in malo, ut nec hoc valeat, cum hæc vita transierit, adiuvari. Quæritur hic omne meritum comparatur, quo postea post hæc vitam relevari quispiam, vel gravari.*

Et cap. 110. sic inquit: *Non enim omnibus profunt suffragia Ecclesiæ. Et quare non omnibus profunt, nisi propter differentiam vite, quam quisque gessit in corpore? Cum ergo Sacrificia sive altaris, sive quaruncumque elemosynarum pro baptisatis defunctis omnibus offeruntur, pro valde bonis (id est, pro Beatis) gratiarum actiones sunt; pro non valde malis (id est, existentibus in Purgatorio) propitiationes sunt: pro valde malis (id est, damnatis) etsi nulla sint adiumenta mortuorum, qualescumque vivorum consolationes sunt.*

Qualis verò animabus Purgatorii hæc fit propitiatio, & an omnino infallibilis & proprie ex opere operato, attingemus Sectione sequenti, quæ erit de effectu & valore Sacrificii.